

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: I. A.,
nar. ,
státní příslušnost: Kyrgyzstán,
t. č. pobytem,

zastoupen Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem,
sídlem Varšavská 714/38, Praha 2,

proti
žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,
Odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,
sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2024, č. j. KRPA-85359-36/ČJ-2024-000022-ZSV,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o tom, že se podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) prodlužuje doba zajištění žalobce, a to o 90 dní.
2. Žalobce namítl nepřezkoumatelnost výroku o délce prodloužení doby trvání zajištění. k tomu uvedl, že v případě prvního rozhodnutí o zajištění žalovaný tvrdil, že obvyklá doba ztotožnění cizince orgány jeho domovského státu činí 45 dnů a obvyklá doba zajištění letenky a komunikace se zeměmi průvodu a s cílovou zemí je 45 dnů (což dává v optimistickém případě dohromady 90 dnů, tj. dobu, na kterou bylo zajištění stanoveno). Tato úvaha se nicméně v praxi ukázala být nesprávnou. Vyřízení uvedených záležitostí trvalo namísto 45 dnů se nestihlo ani za 90 dnů. Dále žalobce poukázal na to, že na straně 4 napadeného rozhodnutí je uvedeno, že nelze přesně určit časový interval pro realizaci vyhoštění, taktéž na straně 6 bylo ze strany žalovaného dle žalobce uvedeno pouze obecné odůvodnění. Žalovaným uváděné údaje se dle žalobce liší od informací uvedených v původním rozhodnutí o zajištění. V prvním rozhodnutí se hovořilo dvakrát o době 45 dnů, zatímco nyní je uvedeno, že vystavování náhradního cestovního dokladu Kyrgyzstánem trvá až 60 dnů, zatímco obstarávání letenky je kratší (jen cca 30 dnů). Zejména však napadené rozhodnutí vůbec nereaguje na první rozhodnutí, nijak nereflektuje skutečnost, že obdobná úvaha, kterou měl v prvním rozhodnutí, se ukázala být příliš optimistickou, a nečiní z dosavadního vývoje žádné konsekvence. Pokud žalovaný opět píše, že obvykle trvá ztotožnění cizince domovským státem 40 až 60 dnů, tak musí nějak reflektovat, že v mém případě tento proces trvá již celých 90 dnů, a tedy je jisté, že v mém případě tento celý proces nutně bude trvat nejméně 90 dnů. Napadené rozhodnutí tedy musí provést úvahu, jak dlouhý čas bude zapotřebí ještě, tj. nad rámec již uplynulých 90 dnů. Toto však neprovedlo (respektive provedlo to zcela schematicky a bez jakékoli vazby na dosavadní průběh věci) a namísto toho zopakovalo v podstatě totéž, co v prvním rozhodnutí o zajištění, a co se tedy již jednou ukázalo nesprávným. Žalobce poukázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011 č. j. 1 As 93/2011-79. Dle žalobce byl odhad ze strany žalovaného proveden chybně. Poukázal též na to, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný sám nijak aktivní nebyl a spoléhal se pouze na Ředitelství služby cizinecké policie, (dále též „ŘSCP“), které vystavilo jediný dokument, jehož obsah není ani na jednu stránku a které obsahuje v podstatě jen sdělení o tom, že kyrgyzská strana je nečinná. Dotyčný dokument jen zmiňuje, že kyrgyzská strana si dne 22. 4. 2024 vyžádala doplňující informace, ovšem již neuvádí, jaké informace to byly. Není však zřejmé, jaké nedostatky zde byly shledány. I kdyby ŘSCP podalo dne 21. 3. 2024 žádost bezvadnou a na výzvu k doplnění reagovalo obratem, tak z jeho sdělení ze dne 5. 6. 2024 je zřejmé, že k žádnému urgování kyrgyzské strany nedošlo, a to ani ze strany Ředitelství služby cizinecké policie, ani ze strany Velvyslanectví ČR ve Vídni. Za této situace nelze dle žalobce učinit závěr, že žalovaný dělá opravdu vše, co může, aby vyhoštění proběhlo co nejdříve. I z tohoto důvodu je rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalobce dále namítl, že policie nereagovala na žádost právního zástupce o nahlédnutí do spisového materiálu ze dne 24. 5. 2024. Reakce přišla až po vydání napadeného rozhodnutí a výsledkem bylo, že policie umožnila právnímu zástupci seznámit se dne 12. 6. 2024 se spisovým materiálem. Jakkoli je z formálního hlediska pravdou, že vydání rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince je prvním úkonem v řízení, skutkově i právně navazuje na předchozí rozhodnutí o zajištění cizince, respektive na řízení o tomto zajištění, neumožnění právnímu zástupci seznámit se se spisovým materiálem vedlo k tomu, že se právní zástupce nemohl vyjádřit k věci,

neumožnění seznámit se se spisovým materiálem bylo vážným porušením práv cizince a mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Má za to, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjádřil, proč prodlužuje dobu trvání zajištění o 90 dnů, přičemž při svém rozhodování zhodnotil veškeré možné okolnosti, které jasně a zřetelně označil. Žalovaný uvedl, že k přípravě a samotné realizaci správního vyhoštění žalobce je příslušné Ředitelství služby cizinecké policie. Dne 5. 6. 2024 bylo žalovanému doručeno sdělení ŘSCP. K námitce nesprávného odhadu doby trvání v případě ověření totožnosti a následném vydání náhradního cestovního dokladu Velvyslanectvím Kyrgyzstánu žalovaný sdělil, že tato doba je naprosto individuální a nelze ji dogmaticky předvídat. Žalovaný v případě odhadu doby trvání vyřízení požadovaných náležitostí vychází ze svých předchozích zkušeností, které se však žádost od žádosti různí. V žádném případě však nelze za relevantní považovat nařčení žalobce, zda „policie“ skutečně koná, a zdržení při ověření totožnosti jdou na vrub jen kyrgyzské straně. Z obsahu spisu je zřejmá časová osa jednotlivých prováděných úkonů. K námitce, zda ŘSCP skutečně reagovalo na výzvu ze strany Velvyslanectví Kyrgyzstánu ze dne 22. 04. 2024 (doplnění žádosti o ověření totožnosti), žalovaný nad rámec sdělil, že dle telefonického ověření odeslalo ŘSCP požadované náležitosti e-mailem již 24. 4. 2024 (fotografie žalobce v požadovaném formátu). Ke druhé žalobní námitce žalovaný sdělil, že dne 24. 5. 2024 zaslal právní zástupce žalobce žalovanému datovou schránkou plnou moc k zastupování žalobce, společně se žádostí o nahlédnutí do spisu. Na základě uvedeného měl tedy právní zástupce žalobce možnost kdykoliv do spisu nahlédnout. Žalobou napadené rozhodnutí o prodloužení doby zajištění, bylo právnímu zástupci žalobce odesláno dne 5. 6. 2024. Právní zástupce měl tedy možnost se k vydanému rozhodnutí vyjádřit a zároveň nahlédnout do spisu žalobce, což učinil.
4. Ke shrnutí obsahu správního spisu soud předně odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ve věci rozhodnutí o zajištění žalobce č. j. 4 A 12/2024 – 25 ze dne 15. 4. 2024. V tomto rozsudku soud uvedl následující informace:
5. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 11. 3. 2024 prováděla hlídka OCP OPKPE pobytovou kontrolu, při které byl ztotožněn žalobce, nepředložil však cestovní doklad, avšak pouze dokument o hlášení krádeže dokladu, lustrací byla potvrzena jeho totožnost. Předložil doklad o krádeži cestovního dokladu z roku 2022, sdělil, že ambasáda se nachází v Rakousku a že to dál neřešil, měl u sebe dva výjezdní příkazy z roku 2016 a dokument o zahájení správního vyhoštění ze dne 18. 12. 2016, odvolání bylo následně zamítnuto, řízení bylo ukončeno s právní mocí ke dni 1. 7. 2022, nachází se v evidenci nežádoucích osob od 11. 4. 2017 do 11. 10. 2017, k čemuž uvedl, že nikdy z ČR nevycestoval, lustracemi nebylo zjištěno žádné pobytové oprávnění; vzniklo podezření, že na území ČR pobývá neoprávněně, následně byl žalobce zajištěn.
6. Dne 24. 2. 2017 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, č. j. KRPS-350438-22/ČJ-2016-010025, jímž bylo žalobci dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 6 měsíců, jejíž počátek byl stanoven ode dne, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území ČR, dále byla stanovena doba k vycestování do 10 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, podle § 120a nebyly shledány důvody znemožňující vycestování. Bylo shledáno, že žalobce vykonával na území České republiky

pracovní činnost bez povolení k zaměstnání. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 11. 4. 2017.

7. Dne 11. 3. 2024 bylo se žalobcem zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států EU, a to podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, a to z důvodu, že žalobce pobývá na území členských států EU bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn, a opakovaně porušuje právní předpis.
8. Do protokolu o podání vysvětlení dne 11. 3. 2024 žalobce uvedl, že je státním příslušníkem Kyrgyzstánu, do schengenského prostoru naposledy přicestoval v roce 2007, k rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 24. 2. 2017 uvedl, že tehdy jej zastupoval zástupce, měl všechny papíry, nic mu neřekl, teď je již po smrti. Uvedl, že starý pas mu ukradli a pak už to neřešil, v ČR pracuje jako dělník, dělá zednické práce, pracovní povolení nemá a pracovní smlouvu rovněž ne, v ČR nic nevlastní, nemá zdravotní pojištění, bydlí v Praze, Sokolovská 150, ale není si jistý tím číslem, tuto adresu uvedl jako doručovací. O azyl žádal několikrát, nemá žádné peníze, ani na další pobyt ani na vycestování z území ČR, je ženatý, má tři děti, rodina žije v domovském státě, v ČR ani v EU nemá žádné osobní vazby, stýká se zde s krajany, nemá v ČR závazky ani pohledávky, nemá zde žádné kulturní nebo společenské vazby, ty má v domovské zemi, naposledy byl v domovské zemi v roce 2007, má tam domy, pozemky a farmu. Na dotaz, zda je mu známá nějaká překážka ve vycestování uvedl, že mu tam něco hrozí, více neřekne, poté upřesnil, že tam na něj chtějí dát vazbu. Závěrem uvedl, že potřebuje nějaký čas, rok nebo dva, pak určitě odjede.
9. Podle závazného stanoviska k možnosti vycestování cizince ze dne 12. 3. 2024 ev. č. ZS57098 vycestování žalobce do Kyrgyzstánu je možné.
10. Rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 3. 2024 č.j. KRPA-85359-13/ČJ-2024-000022-ZSV bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců a byla stanovena doba tří let, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, a to z důvodu, že žalobce pobývá na území členských států EU bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn, a opakovaně porušuje právní předpis. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 23. 3. 2024.
11. Podle napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 3. 2024 byl žalobce zajištěn na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jelikož se žalobcem bylo dne 11. 3. 2024 zahájeno řízení o správním vyhoštění, rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vydáno dne 12. 3. 2024, byly shrnuty výsledky pobytové kontroly žalobce dne 11. 3. 2024, při které byl ztotožněn žalobce, nepředložil však cestovní doklad, avšak pouze dokument o hlášení krádeže dokladu z roku 2022, lustrací byla potvrzena jeho totožnost, sdělil, že ambasáda se nachází v Rakousku a že to dál neřešil, měl u sebe dva výjezdní příkazy z roku 2016 a dokument o zahájení správního vyhoštění ze dne 18. 12. 2016 (č.j. KRPA-55810/ČJ-2014-000022), odvolání bylo následně zamítnuto, řízení bylo ukončeno s právní mocí ke dni 1. 7. 2022, nachází se v evidenci nežádoucích osob od 11. 4. 2017 do 11. 10. 2017, k čemuž uvedl, že nikdy z ČR nevycestoval, lustracemi nebylo zjištěno žádné pobytové oprávnění. Bylo poukázáno na protokol o výsledku ze dne 11. 3. 2024 a na pobytovou historii žalobce, který přicestoval v roce 2007,

již třikrát podal žádost o azyl, ani jednou nebyl úspěšný, když poslední třetí žádost byla zamítnuta dne 24. 1. 2014 s NPM téhož dne, řízení o správním vyhoštění zahájené se žalobcem dne 10. 2. 2014 bylo zastaveno usnesením ze dne 1. 7. 2022, mezitím bylo vydáno správní vyhoštění ze dne 24. 2. 2017 č.j. KRPS-350438-22/ČJ-2016-010025 s NPM dne 11. 4. 2017 na dobu 6 měsíců. Tímto jednáním žalobce naplnil skutkovou podstatu dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť je nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a z jeho jednání je tento úmysl zjevný. Na stranách 3 – 5 napadeného rozhodnutí žalovaný odůvodnil neuložení zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b zákona o pobytu cizinců, k možnosti ad a) konstatoval, že žalobce sice uvedl adresu pobytu, není si však jistý číslem popisným, navíc se nejedná o adresu registrovanou v informačním systému, k této adrese ho nic neváže, neboť na území ČR disponuje pouze osobním majetkem, může se tedy hned odstěhovat a stal by se pro policii nekontaktním. Na území ČR nemá žádný majetek, nedisponuje finanční hotovostí, nelze očekávat, že by měl finance nezbytné k vycestování, je tudíž reálné, že rozhodnutí o správní vyhoštění nebude respektovat a bude se před jeho realizací skrývat, není žádná záruka, že by plnil povinnosti mu uložené. K možnosti ad b) uvedl, že složení finanční záruky není možné, žalobce uvedl, že nemá finanční prostředky na pobyt ani na vycestování, v ČR není žádná osoba, která by za něj byla ochotná záruku složit, žádná záruka nebyla složena ani nabídnuta. K možnosti ad c) uvedl, že žalobce nemá finance na vycestování do Kyrgyzstánu, nechce vycestovat do domovského státu, jeho dobrovolné vycestování ani nelze očekávat, když uvedl, že mu tam hrozí nebezpečí. K možnosti ad d) uvedl, že jeho uložení považuje za neúčelné, neboť žalobce se na území ČR zdržoval neoprávněně bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu, nemá žádnou hlášenou adresu pobytu. Z hlediska osoby žalobce shledal, že v jeho případě existuje nebezpečí, že zmaří výkon správního vyhoštění a nevycestuje ve stanovené době, neboť jeho předchozí jednání demonstruje to, co si myslí o právním pořádku ČR. Je nebezpečí nerespektování právních předpisů a zmaření správního vyhoštění, žalobce vědomě jednal v rozporu s právními předpisy ČR, je důvodná obava, že tak bude činit i nadále, mírnější donucovací opatření by tak nebyla účinná. Poukázal na rozsudek NSS č.j. 5 Azs 20/2016-38. Důvěryhodnost žalobce je oslabena, bylo mu uloženo rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 24. 2. 2017, které nerespektoval, po celou dobu pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu a bez cestovního dokladu, byl si toho vědom, neměl snahu svou situaci nijak řešit, taková osoba úmyslně nerespektující povinnosti jí uložené neskýtá záruku, že bude spolupracovat s orgány policie, je důvodná obava, že by se skrýval a svůj neoprávněný pobyt prodlužoval. Lhůtu 90 dní stanovil s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění, konkrétně popsal úkony, které je třeba provést (ověření totožnosti cizince, vydání náhradního cestovního dokladu, vyhotovení dožádání a jeho zaslání na zastupitelský úřad, doba těchto úkonů se pohybuje od 45 dnů, dále je třeba zajistit přepravní doklady, kdy Ředitelství služby cizinecké policie obstarává letenku nebo vyjednává průvoz přes jiné členské státy EU, a komunikuje o vzetí zpět cizince s domovským státem, kdy doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem 45 dnů). Doba 90 dnů zajištění je tak přiměřená. Shledal, že není překážka trvalejší povahy, pro kterou by výkon správního vyhoštění nemohl být realizován.

12. Žalobce byl dne 12. 3. 2024 poučen o možnosti využití dobrovolného návratu.
13. Žalobce dne 13. 3. 2024 podal v zařízení pro zajištění cizinců další opakovanou žádost o mezinárodní ochranu. Dle informace Ministerstva vnitra ze dne 20. 3. 2024 bylo žalobci dne 20. 3. 2024 doručeno rozhodnutí o zastavení řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu

dle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť se jedná o další opakovanou žádost, rozhodnutí nabylo právní moci doručením. Dle ust. § 87a odst. 3 zákona o azylu se na žalobce nevztahují práva a oprávnění, která by měl jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany, a pro účely správního vyhoštění a zajištění se něj hledí jako na cizince podle zákona o pobytu cizinců.

14. Po vydání uvedeného rozsudku bylo dne 5. 6. 2024 doručeno žalovanému sdělení ŘSCP o tom, že se ve lhůtě zajištění nepodaří realizovat správní vyhoštění žalobce a byly sděleny rovněž důvody této skutečnosti, téhož dne proto žalovaný rozhodl o prodloužení zajištění žalobce, a to o 90 dnů.
15. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
16. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*
17. Podle § 124 odst. 3 téhož zákona *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
18. Námitku nepřezkoumatelnosti výroku o délce prodloužení doby trvání zajištění soud důvodnou neshledal.
19. Soud úvodem konstatuje, že důvody samotného zajištění, respektive prodloužení, zůstaly tytéž jako v původním řízení (rozhodnutí) o zajištění žalobce, shodně byla rovněž žalovaným vyloučena aplikace zvláštních opatření na místo zajištění a ani žalobce vzhledem k těmto skutečnostem v žalobě nenamítl ničeho, jeho argumentace směřovala výhradně k žalovaným zvolené délce prodloužení zajištění. Ohledně důvodů zajištění, možnosti aplikace zvláštních opatření a překážek vycestování soud proto pouze pro úplnost odkazuje na již zmíněný rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 4. 2024, č. j. 4 A 12/2024 – 25, ve kterém bylo přezkoumáváno rozhodnutí o zajištění žalobce.
20. S ohledem na žalobní námitku žalobce (a rovněž i dle soudu) je v daném případě především podstatné, zda odůvodnění žalovaného v žalobou nyní napadeném rozhodnutí dostatečně a

přezkoumatelně ozřejmuje, z jakého důvodu byla při prodloužení zajištění zvolena znovu délka 90 dnů, tj. v součtu maximální možná délka trvání zajištění (§ 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců) a zda byly ze strany žalovaného adekvátně popsány jednotlivé učiněné kroky včetně toho, zda žalovaný nezůstal v průběhu trvání žalobcova původního zajištění pasivní, ale zda naopak činil kroky avizované v rozhodnutí o zajištění, a to v příslušném čase a bez zbytečných prodlev.

21. K tomu soud připomíná, že zajištění představuje mimořádné opatření, při němž dochází k zásadnímu omezení osobní svobody jedince. Je proto přípustné toliko při splnění podmínek uvedených v zákoně o pobytu cizinců a návratové směrnici, musí však především vyhovovat i požadavkům definovaným ústavním pořádkem České republiky (čl. 8 Listiny, čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, čl. 9 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech).
22. V rozsudku č. j. 1 Azs 143/2020-48 ze dne 13. 8. 2020 Nejvyšší správní soud mj. zmínil, jaké požadavky musí být naplněny, aby bylo možné využití zajištění jako prostředku ospravedlnit. Prodloužení zajištění je možné tehdy, jestliže vyhoštění bude alespoň potenciálně možné (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150). Zajištění musí především sledovat vymezený účel. Dále platí, že zajištění nesmí přesáhnout přiměřenou dobu ke sledovanému cíli (rozhodnutí velkého senátu ESLP ze dne 29. 1. 2008 ve věci Saadi proti Velké Británii, stížnost č. 13229/03). Dále Nejvyšší správní soud poukázal na nezbytnost vedení řízení o správním vyhoštění s náležitou pečlivostí. Uvedl konkrétně, že: *„Podle Evropského soudu pro lidská práva lze zbavení osobní svobody podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv ospravedlnit pouze probíhajícími vyhošťovacími nebo vydávacími řízeními. Pokud takové řízení není vedeno s náležitou pečlivostí, zajištění přestává být v souladu s tímto ustanovením. Je tedy nutné posuzovat, zda délka řízení o vyhoštění nebyla nepřiměřeně dlouhá (rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 15. 11. 1996 ve věci Chahal proti Spojenému království, stížnost č. 22414/93). Správní orgány jsou povinny při rozhodování o zajištění za účelem správního vyhoštění aktivně a svědomitě postupovat v řízení o správním vyhoštění, aby důvody trvajícího zajištění byly ospravedlnitelné. Pokud však tento řádný postup směřující k vyhoštění cizince nepřetrvává po celou dobu zajištění bez rozumného důvodu, zajištění cizince přestává být oprávněné (rozhodnutí ESLP ze dne 11. 10. 2011 ve věci M. a ostatní proti Bulharsku, stížnost č. 41416/08).“*
23. Aby bylo možné přistoupit k zajištění za účelem realizace správního vyhoštění, je nezbytné, aby správní řízení o vyhoštění bylo vedeno řádně a aby žalovaný postupoval náležitě svědomitě. Jak rovněž uvedl Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku: *„Při přezkumu rozhodnutí o prodloužení doby zajištění ve správním soudnictví jsou soudy povinny k žalobní námitce přezkoumat, zda zajištění cizince je oprávněné a zda policie postupuje v řízení o správním vyhoštění s náležitou pečlivostí, aktivně, svědomitě a bez zbytečných průtahů. Soudní přezkum zákonnosti zajištění zahrnuje rovněž hodnocení, zda zajištění cizince směřuje k jeho primárnímu cíli. Není přípustné, byl-li cizinec jednou zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, aby mohl správní orgán jeho zajištění libovolně prodlužovat až do maximální délky zajištění uvedené v § 125 zákona pouze s odkazem na to, že trvají obavy, že by mohl mařit účel správního vyhoštění. Bez zkoumání procesní aktivity správního orgánu v řízení o vyhoštění by zásah do osobní svobody cizince zůstal bez ochrany a takto limitovaná soudní ochrana by nemohla vyloučit svévolné postupy správních orgánů. Správní orgán proto*

musí především zdůvodnit, jaké kroky směřující k vyhoštění dosud učinil a z jakého důvodu nebylo dosud možné vyhoštění realizovat.“

24. Jedním z předpokladů řádného postupu žalovaného je kvalitní a dostačující odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 – 79: *„Správní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem. Pouze v případě, kdy jsou shora uvedené úvahy obsaženy ve správním rozhodnutí a dle své povahy mají oporu ve správním spisu, mohou se soudy ve správním soudnictví ujmout své přezkumné činnosti a posoudit, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení či ho nezneužil (§ 78 odst. 1 in fine s. ř. s.).“*
25. V nyní řešené věci bylo žalobci dne 12. 3. 2024 uloženo správní vyhoštění. Následně byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) téhož zákona, a to na dobu 90 dnů od omezení osobní svobody. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke zdejšímu soudu, který ji však rozsudkem ze dne 15. 4. 2024, č. j. 4 A 12/2024 – 25 zamítl.
26. V rozsudku soud k odůvodnění délky zajištění (90 dnů) uvedl, že: *„Žalovaný stanovil v napadeném rozhodnutí délku trvání zajištění na dobu 90 dnů, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Uvedl, že žalobce nedisponuje cestovním dokladem a je tedy třeba pro stanovení cíle napadeného rozhodnutí zajistit mu náhradní cestovní doklad. K tomuto účelu bude nejprve třeba ověřit totožnost žalobce, kdy pro toto ověření bude dotazován Interpol a zastupitelský úřad státu, na jejímž základě může příslušný správní orgán požádat o vydání náhradního cestovního dokladu. K tomuto účelu bude s žalobcem sepsována žádost o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu v příslušné jazykové mutaci, která bude zasílána na Ředitelství služby cizinecké policie („ŘSCP“), která žádost se všemi potřebnými doklady (fotografie žalobce, žádost o ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu) zašle na zastupitelský úřad dotčené země. Doba vydání náhradního dokladu se obvykle u třetích zemí pohybuje od 45 dnů. Při stanovení doby zajištění žalovaný rovněž přihlédl k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, kdy ŘSCP jako příslušný orgán obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčené státy, a komunikuje s domovským státem o vzetí zpět cizince, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem 45 dnů.*
27. Žalovaný tak komplexně popsal postup, který je nutné k výkonu správního vyhoštění učinit, soud na tento popis v podrobnostech odkazuje, nelze souhlasit s tím, že by žalovaný na konkrétní popis rezignoval. Stanovená doba je přitom též v souladu s § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který stanovuje limity pro dobu zajištění cizince, a to na 180 dní. Soud má rovněž za to, že takto odůvodněná délka zajištění je zcela přezkoumatelná a přiměřená, a to s ohledem na kvalifikovaný odhad žalovaného doby potřebné k vyřízení všech nezbytných záležitostí (ověření totožnosti žalobce, vystavení náhradního cestovního dokladu, zajištění průvozu a eskorty žalobce, zajištění letenky, atd.). S ohledem na uvedené soud uzavírá, že zajištění bylo stanoveno na dobu v rámci zákonem stanoveného rozmezí, a zároveň na dobu nejnutnější s ohledem na kvalifikovaný a

přezkoumatelným způsobem uvedený časový odhad kroků nezbytných k dosažení cíle zajištění, tj. správního vyhoštění žalobce. I tato námitka je tak nedůvodná.“

28. Žalovaný se otázce zdůvodnění délky prodloužení zajištění v žalobou nyní napadeném rozhodnutí věnoval především na straně 6 rozhodnutí. Uvedl, že délka prodloužení zajištění byla stanovena na 90 dnů s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. K tomu poukázal na sdělení ŘSCP ze dne 5. 6. 2024. Dále uvedl, že kroky k ověření totožnosti žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu byly již podniknuty a další kroky byly a budou urgovány, proces ověření totožnosti je stále v běhu a překážka (vystavení náhradního cestovního dokladu) bude v nejbližší době prolomena, v daném případě neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabráňovala žalobce z území členských států vyhostit. Je zde reálný předpoklad, že v prodloužené době zajištění již bude totožnost ověřena, bude vydán náhradní cestovní doklad a bude tak moci být naplněn účel rozhodnutí, tj. realizace správního vyhoštění a navrácení žalobce zpět do domovského státu, čímž dojde k ukončení k jeho zdejšímu nelegálnímu pobytu. Žalovaný konstatoval, že je nucen vyčkat reakce dožadovaného státu, přičemž doba vydání náhradního cestovního dokladu je různá, neboť se odvíjí od konkrétního státu, kterého je cizinec státním občanem. Obvykle činí u občanů třetích zemí kolem 40 - 60 dní, avšak u občanů Kyrgyzstánu ji nelze příliš předvídat a odvíjí se od individuálních skutečností. Jakmile dojde k ověření totožnosti a Velvyslanectví Kyrgyzstánu vystaví náhradní cestovní doklad, bude ze strany ŘSCP neprodleně přistoupeno k zajištění realizace správního vyhoštění, kdy bude potřeba zajistit letenky pro dobrovolný návrat. Správní orgán při stanovení doby trvání zajištění přihlédl také k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, kdy Ředitelství služby cizinecké policie jako příslušný orgán obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie a komunikuje se státem o vzetí zpět cizince do domovského státu, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem 30 -ti kalendářních dnů. S ohledem na výše uvedené je správní orgán přesvědčen, že doba trvání zajištění stanovená na 90 dnů je přiměřená. Z uvedeného vyplývá, že existuje reálný předpoklad, že v prodloužené době zajištění již bude moci být naplněn účel tohoto rozhodnutí, a to zejména bude moci být realizováno správní vyhoštění cizince zpět do Kyrgyzstánu, a tím bude ukončen jeho nelegální pobyt na území České republiky a v schengenském prostoru.
29. Z uvedeného je dle soudu zjevné, že odůvodnění žalovaného co do zvolené délky prodloužení zajištění obsahovalo jednak odkaz na původní rozhodnutí o zajištění a tam avizované a očekávané kroky, jednak dále bylo žalovaným reagováno na dosavadní průběh věci a bylo rozvedeno, jakým způsobem bylo prozatím postupováno a bylo rovněž vysvětleno, z jakého důvodu nebylo dosud možné ověřit žalobcovu totožnost a vyřídit jeho náhradní cestovní doklad. Soud považuje odůvodnění žalovaného uvedené v napadeném rozhodnutí za adekvátní a dostatečné, kdy je z něj zřejmé, jaký postup byl původně plánován a očekáván a jak byl poté postupně naplňován včetně toho, z jakého důvodu došlo ke zdržení vyřízení dokladu. Soud má za to, že vzhledem k limitovaným časovým možnostem žalovaného, které má v případě rozhodování zajištění, což platí o rozhodování o jeho prodloužení, nelze od žalovaného vyžadovat ještě detailnější rozpis jeho postupu, nýbrž je podstatné posoudit, zda je z jeho vysvětlení dostatečně patrné, že v dané věci byl žalovaný, potažmo další správní orgány, dostatečně činné, avšak s ohledem na další okolnosti se dokončení procesu ověření totožnosti dosud nepodařilo, přičemž tyto skutečnosti z odůvodnění žalovaného patrné jsou.

30. Délka prodloužení zajištění byla v daném případě zvolena adekvátně s ohledem na všechny okolnosti případu. Žalovaný se dostatečně věnoval posouzení toho, zda je realizace správního vyhoštění v době prodloužení zajištění žalobce možná, avšak bez toho, aby prodlení sám zavinil, konstatoval, že je nucen vyčkat reakce domovského státu žalobce. Prodlení tohoto státu, pokud jde o jeho postupy v ověřování totožnosti a vydání dokladu lze sice shodně s žalobcem vnímat jako nešťastné, neboť vede k prodlužování délky jeho omezení svobody, nicméně je-li v případě žalobce dán předpoklad, že se proces v době prodloužení zajištění dokončit podaří, nejedná se o nezákonný postup, pokud žalovaný rozhodne o prodloužení zajištění. Pokud nebylo možné proces dokončit ve standardní době zajištění, žalovanému nezbylo, než zajištění prodloužit, jestliže zároveň jsou dodatečné indicie k tomu, že se tento proces dokončit podaří v dalších 90 dnech, respektive není toto vyloučeno. Žalovaný neprodlužoval zajištění žalobce z důvodu vlastní pasivity či pochybení, nýbrž z důvodu prodlení žalobcova domovského státu, na který nemá a nemůže mít žádný vliv, nýbrž je nucen vyčkat jeho reakce.
31. Soud musí rovněž uvést, že je to primárně žalobce, kdo zapříčinil stav, kdy se nacházel na území ČR bez dokladu, přičemž žalovaný byl z tohoto důvodu nucen zahájit poměrně složitý proces ověřování identity a vydání nového náhradního dokladu. Jak vyplynulo ze správního spisu, žalobce sice předložil doklad o krádeži cestovního dokladu z roku 2022, nicméně také sdělil, že ambasáda se nachází v Rakousku dále věc neřešil. Bylo však na něm, aby si v takovém případě vyřídil nový doklad závčas sám. Vzdálenost ambasády nemůže být v tomto případě naopak relevantním argumentem pro pasivitu žalobce. Na daném nemůže nic změnit ani skutečnost, pokud byl žalobci jeho doklad skutečně odcizen.
32. Soud se neztotožňuje s žalobcem, že by žalovaným avizované kroky byly v napadeném rozhodnutí popsány nedostatečně či nepřezkoumatelně. Žalovaný uvedl jistý časový odhad toho, jak pravděpodobně dlouhé budou jednotlivé části procesu ověření totožnosti a vyřízení žalobcova náhradního dokladu včetně toho, jak přibližně dlouhý očekává následný průběh zajištění dalších náležitostí realizace žalobcova vycestování, přičemž korky rozdělil na ty, které budou činěny předtím, než se podaří žalobci zajistit doklad, a poté. Je pravdou, že zatímco v rozhodnutí o zajištění žalovaný uvedl, že veškeré náležitosti vyřízení dokladu odhaduje na 45 dní a zajištění náležitostí vycestování rovněž přibližně 45 dnů, v nyní napadeném rozhodnutí uvedl, že má jít o přibližně o 40 – 60 dnů pro vyřízení dokladu a 30 dní na zajištění záležitostí spojených s vycestováním, nicméně soud má za to, že takové odchylky ob stojí. Žalobce rovněž namítl, že je zřejmé, že na vyřízení dokladu ve skutečnosti nestačilo již dříve odhadovaných 45 dnů, a dokonce ani 90 dnů původního zajištění, není proto dle žalobce možné znovu odhadovat délku tohoto procesu na 40 – 60 dnů tak, jak činí žalovaný v napadeném rozhodnutí, nicméně dle soudu odůvodnění žalovaného ob stojí, neboť žalovaný má možnost prodloužit zajištění nejdéle o 90 dní, předpoklad, že se proces dokončit podaří zde byl dán, jednotlivé kroky již byly započaty a bylo komunikováno s domovským státem, pouze nebylo možné určit zcela potřebný čas pro vyřízení dokladu. Žalovaný takovou informaci poskytnout nemůže, nebo může pouze velmi obecně, neboť je limitován třetí stranou – domovským státem žalobce, na jehož postupy nemůže mít žalovaný žádný přímý vliv a může toliko učinit dotaz na další vývoj postupu. Uvedl-li žalovaný, že obecně trvá vyřízení 40 – 60 dnů, nelze toto tvrzení dle soudu vnímat jako bez dalšího chybné pouze proto, že v případě žalobce je doba vyřízení fakticky delší. Úkolem žalovaného je v rozhodnutí uvést očekávaný časový rozsah daného úkonu, což žalovaný učinil s tím, že rovněž uvedl, že jde o obecný údaj, který se může v individuálním případě

lišit. Není také pravdou, že by žalovaný nereagoval na to, že v případě žalobce proces zjevně netrvá pouze 40 – 60 dnů, kdy žalovaný opakovaně poukázal na to, že délku dokončení ověření totožnosti a vydání dokladu nelze nikterak přesně stanovit, nicméně s ohledem na započatý proces by se mohlo podařit jej dokončit v průběhu prodloužení zajištění.

33. Žalovaný opakovaně konstatoval, že reálný předpoklad realizace správního vyhoštění zde je, nicméně není možné v žádném případě určit přesnou délku času, který bude třeba k ověření totožnosti a vydání dokladu ze strany Kyrgyzstánu, kdy žalovaný tak mohl pouze poukázat na poznatky své dosavadní praxe, co se týče spolupráce s orgány tohoto státu.
34. Podstatné je, že žalovaný ani ŘSCP jako další orgán činný v procesu ověřování totožnosti a vyřizování dokladu nezůstaly v průběhu času pasivní, nýbrž opakovaně bylo zjišťováno a ověřováno, v jakém stavu se případ nachází. Soud se neztotožňuje s žalobcem, že by z vysvětlení žalovaného nebylo dostatečně patrné, zda vůbec a jak žalovaný v tomto ohledu postupoval. Jak soud již uvedl, je žalovaný v řízení o zajištění a jeho prodloužení značně časově limitován a tomu nutně odpovídá podrobnost jeho odůvodnění. Dle soudu je podstatné, že žalovaný na straně 3 a 4 rozhodnutí odkázal na sdělení ŘSCP, ve kterém bylo podrobně rozepsáno, jak proces ověřování doposud probíhal a na jaké kroky se dále čeká. Konkrétně z toho vyjádření vyplynulo, že veškeré dokumenty byly na velvyslanectví Kyrgyzské republiky zaslány dne 21. 3. 2024, dne 22. 4. 2024 požádalo toto velvyslanectví cestou Velvyslanectví ČR o doplnění informací žádosti, což ŘSCP, jak uvedlo, obratem vyřídilo. Dle soudu není důvod bez dalšího pochybovat o tom, že tak bylo skutečně činěno, jak se domnívá žalobce. Žalovaný prostřednictvím ŘSCP pak vedl s Velvyslanectvím ČR další komunikaci, ze které vyplynulo, že Velvyslanectví Kyrgyzské republiky nepodalo doposud žádnou informaci. ŘSCP v závěru konstatovalo, že délka trvání vyřízení věci v případě Kyrgyzstánu je individuální a nelze ji předjímat, nicméně nebude možné ji dokončit do 8. 6. 2024, tj. v délce trvání zajištění. Na to žalovaný obratem reagoval, kdy ve stejný den, kdy mu byla tato informace od ŘSCP sdělena, tj. 5. 6. 2024 rozhodl o prodloužení zajištění žalobce, kde patřičně odkázal na uvedené informace, které obdržel od ŘSCP. Ve vyjádření k žalobě žalovaný ještě doplnil, že doplnění, které bylo vyžadováno od kyrgyzské strany spočívalo v dodání fotografie žalobce v patřičném formátu, které bylo učiněno dne 24. 4. 2024, jak bylo sděleno ŘSCP.
35. Soud nevnímá v případě žalobce žádnou zásadní nesrovnalost, pokud jde o rozpis kroků činěných a dále očekávaných, kdy je nutné přihlédnout k tomu, že se v daném případě jedná o spolupráci s Kyrgyzskou republikou, kdy na základě dosavadních zkušeností nelze učinit přesný odhad vyřízení věci. Soud zdůrazňuje, že v případě žalobce nebyla zjištěna žádná překážka vycestování a jeho realizace ve lhůtě prodloužení zajištění je stále možná, zda tomu tak bude či nikoli, záleží do značné míry na tom, kdy žalovaný obdrží od ŘSCP informace o dokončení ověření totožnosti žalobce Kyrgyzskou republikou, kdy vzhledem k tomu, že tyto kroky již započaly včetně toho, že bylo již i realizováno doplnění na žádost daného velvyslanectví, je zřejmé, že proces ověřování nepochybně započal a nelze pouze ověřit, v jaké je přesně fázi u kyrgyzského velvyslanectví. Soud k tomu také připomíná, že absence dokladu, a tedy i nutnost vedení procesu jeho získání, byla zapříčiněna vinou žalobce, který se zde nacházel bez dokladu.
36. Soud dodává, že je mu z jeho činnosti známo, že v případě Kyrgyzské republiky není proces ověřování totožnosti a vyřízení dokladu snadný, kdy naopak může být i neúměrně dlouhý,

k tomu soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 7. 12. 2020, č. j. 16 A 71/2020 – 17, kdy docházelo mj. dokonce k opakovanému zajištění žalobkyně z tohoto důvodu, nicméně v případě žalobce nic takového vývoji prozatím bez dalšího nenasvědčuje a nelze naopak vyloučit, že se správní vyhoštění žalobce podaří zrealizovat ve lhůtě prodloužení zajištění.

37. Soud neshledal důvodnou rovněž námitku, že žalovaný nereagoval na žádost právního zástupce o nahlédnutí do spisového materiálu ze dne 24. 5. 2024.
38. Podle § 125 odst. 3 věta druhá zákona o pobytu cizinců *o prodloužení doby trvání zajištění vydá policie rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení*, proto je vyloučena povinnost seznámit účastníka s podklady, což však nebrání právu účastníka požádat o nahlédnutí do spisu, jak učinil práv. zástupce žalobce dne 24. 5. 2024. ze správního spisu ani z vyjádření žalovaného není zřejmé, proč nebylo práv. zástupci žalobce umožněno nahlédnout do správního spisu. Z vyjádření žalovaného k žalobě lze usuzovat, že již pouhé předložení plné moci právního zástupce žalobce opravňovalo k nahlédnutí do spisu. Soud má důvodné pochybnosti, že žalovaný je natolik flexibilní, aby kdykoli umožnil nahlédnutí do spisu. Jestliže zástupce žalobce požádal emailem o nahlédnutí do spisu dne 27. 5., bylo na žalovaném, aby na jeho žádost nějak reagoval ve smyslu určení mechanismu nahlížení do spisu a nikoli bez dalšího dne 5. 5. rozhodl. Žalobci tak bylo upřeno právo se seznámit s obsahem spisu, ale je nutné posoudit, jaká újma mu tím skutečně vznikla. Okamžikem případného nahlížení do spisu i případnou žádostí o poskytnutí lhůty k vyjádření by žalovaný nebyl nijak omezen rozhodnout dříve. Lze tak případně tvrdit, že kdyby se seznámil se spisem v době, kdy už bylo sdělení ředitelství ohledně totožnosti žalobce ze dne 5. 5., mohl by tvrdit okolnosti, přičemž žalovaný by se musel s takovým tvrzením vypořádat. Pokud by zástupce žalobce nahlédl do spisu dříve, než bylo doručeno sdělení ředitelství ze dne 5. 5., nemohl by nic nově namítat ohledně toto dosud neexistujícího sdělení. Kdyby tak učinil 5. 5., musel by téhož dne se vyjádřit, neboť žalovaný téhož dne rozhodl. Fakticky tak újma žalobci ani vzniknout nemohla. Ostatně nic nebránilo žalobci v žalobě namítat cokoli, co by hodlal namítat po seznámení se spisem a veškeré námitky by soud vypořádal, tudíž vadný postup žalovaného by i z tohoto důvodu nevedl k žádné újmě žalobce. Dle úředního záznamu se zástupce žalobce dostavil k nahlédnutí dne 12. 6. 2024.
39. Ze shora uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
40. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 28. 6. 2024

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce